

מרים גוסטליב:

„נשבעתי לעולם לא לעזוב את ישראל!“

מעצבת-האופנה מרים גוסטליב זכתה בכבוד גדול כשנבחרה, מבין 3800 מעצבי-האופנה ידועים בכל העוֹלָם, למעצבת השנה, ביריד בינלאומי לאופנה שהתקיים בדיסלדורף.

● **מרים גוסטליב איך הרגשת כשזכית בתואר חשוב זה?**

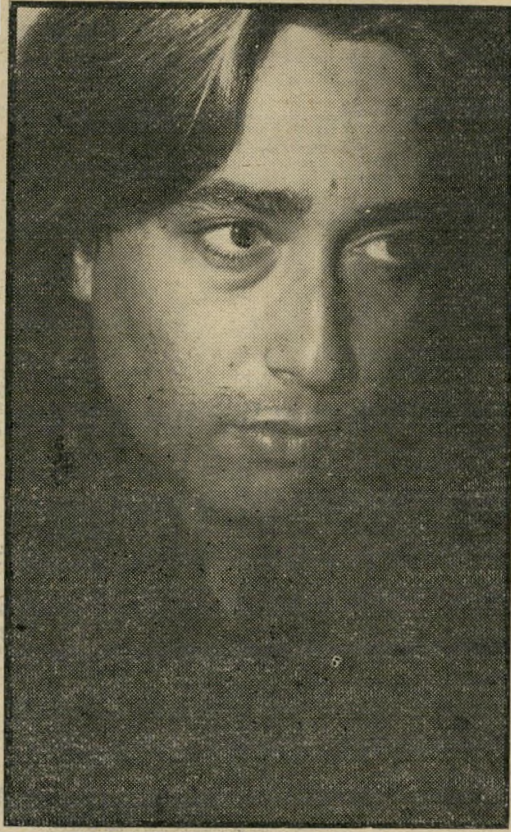
הרגשתי כאילו מניחים כתר על ראשי, כאילו מכי תירים אותי במלכה.

● **האם הכבוד שבתואר כרוך גם בכפרס כספי?**

לא. בכלל אין קשר לכסף. זה התואר של מעצבת האופנה של השנה, זה מה שחשוב. אני בעסקי אופנה כבר שלושים שנה, ובפעם הראשונה אני מקבלת פרס. זו מעין תעודת הוקרה על עבודת חיי, שהיא עבודה קשה מאוד. הרגשתי כמו סטודנט שמסיים את לימודיו באוניברסיטה ומקבל תעודת הצטיינות.

● **ההצלחה שלך ושל מיפעלך „גוסטקס“ היא פנטסטית. אתם מוכרים בכל העולם. האם לא ענה כדעתך להגר ולפתוח מיפעלים בחוץ-לארץ?**

כשעליתי ארצה באוניית מעפילים מאירופה, נש-בעתי בליבי: לא לעזוב לעולם את הארץ הזאת!

רפי מטר:

„לא צריך להיות נקרופיל כדי לאהוב בתי-קברות!“

רפי מטר הוא צייר ישראלי מצליח, המתגורר בפאריס. בימים אלה הוא מציג בפעם הראשונה תערוכת יחיד משלו בירושלים, כל שיחה עם רפי יפה-התואר היא חווייה מרתקת. הבחור הוא בוגר „רויאל קולג“ אוף ארט בלונדון, שבין בוגריו אנשים כמו דיוויד הוקינג, הנרי מור ואפילו הזוג עמנואל - מעצבי שימלת החתונה של הנסיכה דיאנה. כצייר הוא פשוט מומחה לבתי-קברות, ומבקר בהם באופן קבוע.

● **רפי, איך אתה מגדיר את הציור שלך?**

המבקרים מגדירים אותו כסיגנון אישי עם הרבה כוח ותעוזה. ציור שאי-אפשר להתעלם ממנו. שתדעי לך - עוד לא היתה לי אף-פעם ביקורת גרועה, ואני די מסכים עם המבקרים.

● **צניעות היא לא השטח שלך, נכון?**

לא. אני דווקא די צנוע.

● **קראתי באיזשהו מקום שביקרת בקיבוץ של אוסקר ויילד בפאריס, ומישהו התבלבל וחשב שהאיש קם לתחייה.**

אני מאוד אוהב בתי-קברות, ואני מבקר בהם לא אחת. בין היתר עליתי לקיבור של אוסקר ויילד. היו שם מעריצים שלו, שהחליטו שאני דומה לו.

● **מה פירוש אוהב בתי-קברות? אתה מבלה שם?**

בתוך בתי-הקברות קבורים החיים. אתה נקרופיל?

לא צריך להיות נקרופיל כדי לאהוב בתי-קברות. אבל מתים!

רוב האנשים נשכחים כשהם מתים. אנשים גדולים הם מעבר למות.

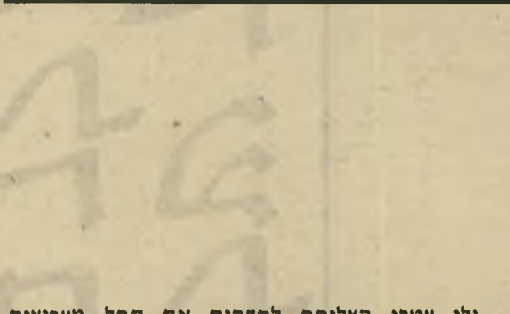
● **מה אתה עושה בבתי-הקברות?**

יש בבתי-קברות אווירה מיוחדת מאוד - ספיריטואלית. למשל, בבית-הקברות פאר לה שאו בפאריס יש קברים של פילוסופים או משוררים. על הקברים שלהם נערכים ממש הפניגנס. נשים באות, מניחות זרים, רוקדות, מדליקות גרות - זו ממש חווייה. על קיברה של אדית פיאף יש תמיד זרים של מימוזה, הפרח האהוב עליה. פגשתי שם זקנה אחת, שסיפרה לי, שכשהמימוזה לא בעונה היא זומינה את הפרח אצל חברת „אינטרפלורה“. את לא חושבת שזה מדהים? יש גם סיפור על קפטיין צעיר מחיל-הים, שמת במלחמת העולם הראשונה. זיקני בית-הקברות מספרים שהוא מת בשעת זיקפה. הלכתי לראות את הקבר, וראיתי פסל מברונזה של הקפטיין - הקפטיין שוכב כשאבר המין שלו מודקר וכולו עשוי זהב. הקפטיין השוכב הוא אובייקט אוננות מפורסם בבית-הקברות. אני יכול לספר לך עוד סיפורים על אנשים מתים, על קברות ועל אנשים הבאים לבקר את המתים, והעובדים חוויות בלתי-רגילות.

גלי עטרי:

„לקהל נמאס מזמרים החוזרים על עצמם!“

גלי עטרי הצליחה להדהים את קהל מעריציה התקליט החדש שלה, שהוא על טהרת הרוקנר'ול, שונה לגמרי מהשירים ששרה עוד לפני שהיתה חברה בלהקת חלב-ודבש. גלי של התקליט היא פאנקיסטית, ששרה רוק בקצב מהיר ומצולמת על העטיפה במיכנסי זהב, בתיסרוקת רוד סטיארט ובאיפור מהמם.

● **גלי, מהיכן שאבת את האומץ לשנות תדמית בצורה קיצונית כזו?**

אני ממש לא יודעת! כמו שאני מכירה את עצמי, אני לא לוקחת יוזמות. אולי הלכתי אחרי הראש שלי, אולי עשיתי שגיאה. את חושבת שעשיתי שגיאה?

● **איך, לדעתך, יקבל אותך קהל המעריצים, שמוזוה ואתך עוד מתקופת „הדלויה“?**

לקהל נמאס מזמרים שחוזרים על עצמם. אני בטוחה שהקהל יאהב אותי ויקבל אותי. כשאני מסתכלת כיום על צילומים שלי בעבר, אני נראית גורא מצחיק, כשאני מקשיבה לשירים ששרתי אני קצת במבוכה. אז אם אני מקבלת את עצמי בסיגנון החדש, אני בטוחה שגם הקהל יקבל. מאכל חדש הוא כמעט תמיד טעים. מה שבטוח - הוא מעניין.

● **את התרגלת לעצמך?**

השינוי אצלי, שלא כמו בעיני הקהל, לא היה דראסטי. זה עניין של תהליך. כבר שנה אני בהשתנות מתמדת, כך שעם עצמי מסתדרת ואוהבת לאללה את השינוי שחל בו.

● **שמעתי שרעיית נשיא המדינה, אופירה נבון, פנתה אל הכפר שלך, גילי נמליאלי, וביקשה ממנו תסרוקת כמו של גלי עטרי.**

אני יודעת. גם אני שמעתי על כך, וזה מחניף לי מאוד.